

2006-2007 н.р.

П'ЯТИЙ КЛАС

Перше вересня – День знань

Молоде покоління – майбутнє нашої держави. Сьогодні школярі та студенти, а завтра – це керівники, працівники підприємств, суб'єкти підприємницької діяльності, видатні письменники, спортсмени, художники, від яких залежить доля України.

Доброю традицією стало відзначати 1 вересня як свято День знань.

Перше вересня – особливе свято. Його з нетерпінням чекають і ті, хто в перший раз переступає поріг навчального закладу, і ті, для кого новий навчальний рік буде останнім і вирішальним перед вступом у велике життя. З веселого дзвоника починається ранок і водночас, ми всі стаємо на крок ближчими до відповідального і дорослого життя.

Також із великим нетерпінням учні 5Б класу переступали поріг 32 кабінету. Це уже вп'яте лагідне проміння сонечка, яке пробивалось через сумні хмаринки, вітало нас із початком нового навчального року. Хочу також зауважити, що це перше вересня докорінно відрізнялось від попередніх. Саме цього дня, вп'яте переступивши поріг гімназії, ми всі відчули якусь певну солідність свого становища у гімназії, відповідальність, відчули те, що ми маємо бути прикладом для молодших, що ми не маємо права на якісь дитячі пустощі, тобто ми – 5 Б клас вперше відчули себе дорослими людьми. Здавалось, зовсім недавно ми вперше переступили поріг такого навчального закладу, як гімназія, із страхом шукали свій кабінет, з нетерпінням чекали нашого нового класного керівника.

І ось уже ми – випускний клас, а для деяких учнів це й останній рік навчання у гімназії. Здавалось, що все проходить звичайно, але ні, навіть святкова лінійка була цього разу незвичайною, ми відчували гордість і впевненість. Так, ми стали на крок ближчими до дорослого життя і це, безперечно, відчув кожен із нас!

Будні дні

Перше вересня ми відсвяткували з гідністю...

Хоча в подальшому цей місяць не був особливо багатим на події. Новеньких до нас не прибувало(на превелике щастя), хоча варто зауважити, що ми зовсім не жаліємо, що минулого року до нашого класу приєдналася Іринка Карцева, як виявилось, вона є досить комунікабельною і товариською дівчиною.

Ми почали вивчати новий предмет – правознавство, враження від якого у нас не найприємніші, вчителька є досить вимогливою, а предмет досить складний!

Поїздка до замку

Цікаві поїздки завжди приємні, вони допомагають нам відпочити і милуватись красою незнайомих місць. Саме такою стала для нас поїздка до Олеськівського та Підгорецького замків. Ми провели гарно час, слухаючи екскурсовода та гуляючи по замку.

Саме там ми могли побачити, що не тільки в Європі, але і на Україні в той час було досить розвинутим мистецтво архітектури. До цієї статті захотіли долучитися і деякі учасники цієї поїздки, щоб висловити свою думку.

* * *

Нещодавно частина нашого класу поїхала з 5 А на екскурсію до Олеськівського замку. Ми провели час непогано. Ми мали змогу бачити культуру видатних людей, які проживали там, їхній побут, релігію, їхній статус та статки. Всі почули, що замок дуже часто ставав жертвою стихії. Також біля замку був чудовий сад. В ньому ми могли побачити інші чудові скульптури. Це визначило, що в господарів замку був смак. Після того, як ми погуляли по замку, по кімнаті тортур, саду ми поїхали в Підгорецький замок. Там був чудовий костел. В ньому були чудові старовинні ікони. Вишукана архітектура чудово доповнює стиль бароко. Отже, ми гарно провели час, повеселились в автобусі і додому приїхали втомлені і щасливі.

Уляна Ткачик

* * *

Мене дуже вразила краса стародавньої фортеці. Це мали бути мудрі люди в ті часи, щоб так збудувати фортецю, і щоб вона збереглася до наших часів.

Віка Палагіцька

Мені дуже сподобалася поїздка до Олесківського і Підгорецького замків. Були цікаві екскурсії, всі ми дізналися багато нового і цікавого. Дуже сподобалась екскурсія по кімнаті тортур у Олесківському замку. Було дуже весело, цікаво і захопливо. Я б хотів ще поїхати в схожі місця.

Остан Кіфор

* * *

Нам дуже сподобалася ця поїздка, тому що там ми побачили витвори мистецтва минулих літ, які вразили своєю неповторністю і ексклюзивністю. Ще під час поїздки ми знайшли собі нових друзів і познайомились ближче з 5А.

Яна Будеркевич

* * *

Наша поїздка сьомого жовтня до Олесківського замку дуже сподобалася нам. Мені вона сподобалася тим, що ми побували в двох замках. Перший – це Олесківський, а другий – Підгорецький. В першому ми дізналися багато цікавого.

Сподобалася картина, яка висіла на стіні, і яка мала 7,5 на 7,5 м. Ця картина про бій під Віднем.

Ще під час поїздки ми знайшли багато друзів і познайомились ближче з 5 А класом. Мені поїздка сподобалася тим, що в замку я побувала в кімнаті тортур. Там було багато цікавого. Ця поїздка мені запам'яталася.

Наталія Слободян

07.10.06р. ми відвідали Олеськівський і Підгорецький замок. Сьогодні ця будівля є дуже популярною, тому окрім нас там було багато відвідувачів.

Олеськівський замок – це ще й музей, сюди звозили речі з цілої Західної України.

Підгорецький замок зараз реставрують, бо він частково зруйнований. Напроти нього розташований костел, дуже гарно оформлений архітектурою назовні і картинами та іконами всередині.

ЗНОВУ БУДНІ...

На уроці української мови Оксана Ярославівна запитувала нас, як ми виконали домашнє завдання. Відповідати мала Надя Онишкевич, але оскільки вчителька ще не вивчила наших імен, то сказала, щоб відвідала чорненька дівчинка, яка сидить біля Віки. В цей момент Олег Машкін, який в прямому розумінні спав на уроці, прокидається і каже: «Пані вчителько, та я не зробив домашнє завдання». Натомість вчителька відповіла: «Що, на злодієві шапка горить?»

* * *

У нас є нова подія, яка підлягає довгому та цікавому обговоренню. Це нова пара нашого класу – Андріан Сілецький та Іра Карцева. Андріан будь-яким чином намагається привернути увагу Іри, але, здається, Іра не відповідає особливою взаємністю Андріану. Та цей сміливий та цілеспрямований молодий юнак не здається, продовжуючи своє залицяння, натомість Іринка намагається будь-яким чином ухилитися від такої несподіваної та пристальної уваги Андріана. Всім цікаво, що ж буде далі? Та це ми дізнаємось через певний час !

Участь нашого класу у друкуванні «Шкільної газети»

Участь у цьому процесі брала учениця нашого класу Олександра Калинич, яка намалювала малюнок під назвою «Ратуша в майбутньому».

Вірний друг - друге серце

*Я не потребую друга, який в усім зі мною
Погоджуючись, змінює зі мною погляди,
Киваючи головою, адже тінь те ж саме
Робить краще...*

19 грудня у нашому класі відбулася подія незрозумілого характеру, адже ми не могли повністю усвідомити те, що Назар Гавриш все-таки піде із нашого класу... Так, ми знали про це і раніше, але нам все якось не вірилося і ми сприймали це все якось несерйозно. Та прийшов день, коли довелося прощатися і, напевно, в кожного у горлі застряг гіркий комок жалю з цього приводу. Цілий

навчальний день був якийсь тривожний, ми зовсім не хотіли слухати уроки, які здавалися такими довгими, а перерви такими короткими...

Отже, у вівторок після уроків, цілий клас залишився проводити Назару. Розпочалася заключна частина наших прощань. Кожному дали змогу висловитися, хоча в такі моменти неможливо зібрати емоції в кулак, слова, і ті кудись поділися. Також кожен подарував Назару щось на згадку, а ще ми приготували для нього серце на якому на стрічках були прикріплені наші маленькі фотографії. Останнім подарунком був записничок друзів, в якому кожен написав те, що хотів би побажати Назару, записи робили також і вчителі, які також не хотіли прощатися із хорошим учнем. Були також урочисті звернення та побажання директора та Вовк Марії Василівни. В той день ми зробили дуже багато цікавих фотографій і десь о 17 годині вирушили додому. Звичайно, що ми намагалися підтримувати таке рішення, але, насправді, це було дуже важко. Адже всі чудово усвідомлювали, що втрачають, не тільки однокласника, а й справжнього друга, але він пообіцяв писати, тож будемо чекати звісток...

Новорічне свято

Останній тиждень навчання, останні контрольні і переживання, здачі і доздачі, а також неймовірно передчуття того, що наближаються свята і зимові канікули, яких ми так довго чекали. І вже ті контрольні не такі страшні, адже попереду Новорічне свято, а з ним і довгоочікувана дискотека...

Приготування до Нового року ішли повним ходом. Кожен клас повинен був підготувати танець і якусь невеличку виставу. Вистава нашого класу мала назву «Про неробу Василька – маминого синка», а танець також був досить цікавим.

Отже, свято розпочалося... Ми виступали другими і трохи нервувались з приводу успішності нашого номеру, але все пройшло непогано. Ми отримали приз і з полегшенням пішли веселитися далі. Усе пройшло б гладко, якби не вийшла проблема із танцем. Проблема полягала в тому, що диск із музикою розбився, дівчата спочатку засмутились, але потім всі знову веселились, вирішивши не псувати собі святкового настрою. Дискотека закінчилась десь о 19.30, але тільки одиниці залишилися до її кінця. Свято всім дуже сподобалось і в кожного у душі залишилися приємні спогади про цей вечір...

Коментарі зайві...

* * *

Одного разу на уроці історії в 5 класі гімназії ми говорили про Гоголя. І я –Палагіцька Вікторія, сказала, що бачила Гоголя і всі, звичайно, почали сміятись. Потім я сказала, що на воскових фігурах, але це, напевно, ніхто не почув.

* * *

Як ми всі чемно сидимо на хімії і, навіть, ніхто не забув халат, не дивлячись на одного учня!

Ось так ми проводимо свій вільний час на перервах

Івасик аж почервонів

**32 зуби – це норма.
32 норма – це Іван Головатюк**

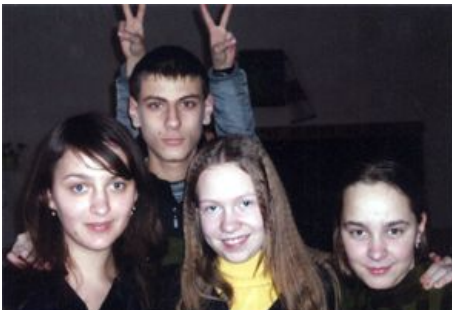
**Кому потрібен масаж – це в нас.
Ще й безкоштовно**

**Учитель з класу –
журнал до рук!**

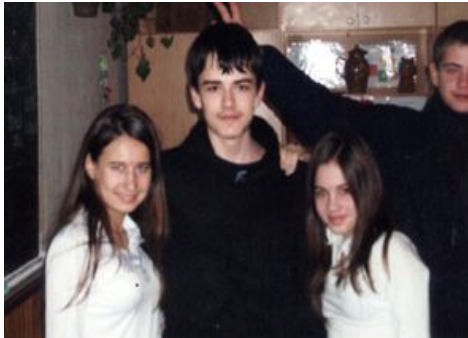

**Такий в нас
настрій після хімії**

**Одні люблять фотографувати
обличчя, а інші – руки**

**Перерва проходить
в ознайомленні
з останніми новинами
світської хроніки**

**Гармонія в
чорному і білому**

* * *

Дорогий 5-Б клас, хочу звернутися до вас востаннє. Чому востаннє? Тому що такого класу, яким ми були до тепер, більше вже не буде. Кожному з нас доводиться робити свій вибір на своєму життєвому шляху, і, на жаль, не всі наші вибори співпадають.

Хочу почати з того, що, які чудеса ми б не витворяли, що між нами не ставалось, ми всі здружились. За 5 років спільного життя у цьому класі ми змогли знайти собі вірних друзів, дізнатись багато цікавого, весело проводити перерви, жартувати один з одним. Можливо, якщо я й десь перед кимось завинила, то я щиро прошу пробачення.

За стільки років навчання нас навчало багато вчителів, і кожен з них хотів донести до нас багато різної інформації, яка б допомогла нам у подальшому житті, не винятком стала і Світлана Григорівна – наш класний керівник. І хоча, ми, як звичайні учні, не завжди поводити себе, як чемні гімназисти, але, все-таки, я хочу подякувати кожному вчителєві за їхню роботу і попросити пробачення за все те, що могло б їх засмутити.

Я точно знаю, що я залишаюся в гімназії, але чи я залишуся із більшістю свого колективу, то це ще велике питання.

Від початку свого навчання в гімназії ми старалися бути дружнім колективом, але настільки це нам виходило я не знаю.

Особисто я хочу подякувати всі тим, хто допомагав мені протягом всього навчання, яке було далеко не легким, а несло в собі багато труднощів, які ми, зціпивши зуби, мусили перебороти. Також я хочу подякувати всім тим, кому я допомогла, тому що завдяки вам я могла почути себе потрібною нашому класу.

Школа – це той заклад, в якому ми ще можемо відчутти себе дітьми, які далеко не завжди мають голову на плечах, але в якому ми вже маємо багато обов'язків і відчуваємо наслідки складного дорослого життя.

Знаєте, пишу ось це і мені якось зовсім раптово пригадалося, як я поступала у гімназію. Стільки тоді було переживань, сподівань, невідомого! А зараз все те, що колись для мене було таким чужим, невідомим, холодним стало теплим та рідним.

Не знаю, як кожен із нашого класу, але я не жалію, що вчилася тут, у цьому колективі, у цій гімназії і, що мене навчали саме ці вчителі.

Я не знаю ким я виросту у майбутньому і ким станете ви, мій класе, але дуже хочу, щоб всі ми вирости Людьми, і кожен з нас міг звернутися один до одного за допомогою.

О, я згадала, що Олег Машкін вкінці четвертого класу обіцяв, що якщо він не закінчить п'ятий клас на відмінно, то він запишеться на бальні танці а якщо він все ж таки закінчить п'ятий клас на відмінно, то я й Сніжана пообіцяли написати про нього книжку. Але, здається, Олегу таки треба буде записатися на танці.

Ну що ж, на цьому я завершу цей лист, але додам, що якщо хоча б хтось забуде мене, то я йому приснюся в нічному жасі, то ж дивіться мені(звичайно, що це був жарт)! А насправді дуже хочеться, щоб ми не забували один одного. Стівенсон Роберт Льюїс сказав, що спогади – це чарівна одежа, яка від використання не зношується. Тож не бійтеся згадувати наш клас і кожного з нас, бо спогади ваші не стануть гіршими від цього!

Ваша однокласниця – Надя Іванишин

* * *

Хто мандрує по Івано-Франківщині, хай не забуде хоча б ненадовго навідатися до Коломиї. Не для того, щоб відвідати музеї, яких тут є декілька, а заради нашої гімназії, яка зовсім не схожа на інші школи міста.

Гімназія – це нормальний навчальний заклад, але, на жаль, мова про неї загалом не йтиме, а виключно, про 5 Б клас.

Цього тижня наш клас заступав черговим по школі. Світлана Григорівна, як і інші класні керівники, приходила і нагадувала нам про так звані «правила чергового», які ми знаємо давним-давно напам'ять. Крім того, цього тижня у Коломиї проводився огляд художньої самодіяльності шкіл міста, а це ще одне додаткове навантаження на бідолашні голови вчителів і учнів.

На уроці української літератури (понеділок, шостий урок) Світлана Григорівна зробила оголошення про те, що на наші, як я вже говорив, «бідолашні голови», падає ще одне доручення: допомагати носити лавки і інструменти. Також вона попросила нас ретельніше дивитися за молодшими класами і поправляли хлопчикам галстуки, оскільки вчителі зайняті до підготовки програми виступу колективів художньої самодіяльності. Обмовившись, Світлана Григорівна каже, якщо буде необхідність, то щоб ми дівчатам спідниці защ....

Зрозумівши, що вона механічно обмовилася, перериває своє речення. Тут весь клас починає сміятись. У нашому класі є два «кадри» – це Олег Машкін і я. Тут Олег встає і каже, що він зі мною і з усіма хлопцями натяк зрозуміли і знов увесь клас щиро засміявся. Ось такі смішні курйози бувають у «нудному» житті гімназиста.

Розповів би вам ще одну смішну історію, але, на жаль, не можу, бо в гімназії кожен аркуш паперу формату А4 це велика цінність, і більше, ніж один, не видається на руки. Сподіваюсь, ця історія вам сподобалась. При нагоді, відвідуючи гімназію, зайдіть до нашого класу, в іншому випадку ви дуже багато втратите.

Презентація до євроклубу

23 квітня 2007 року було для нас дуже важливим днем. В цей день відбулася презентація в євроклубі, ми представляли Великобританію. Світлана Григорівна дуже переживала. Перших три уроки вона нас штурмувала, щоб нічого не сталося із презентацією. Список учнів, які мали виступати, висів на дошці. Взагалі, ми всі дуже хвилювалися.

В кінці презентації Настя Смолененкова розповідала про національні страви. У Великобританії однією з них є індичка, а ми подали журі чай і національний торт. До речі, у Великобританії чай п'ють п'ять разів на день.

Ми старанно готувалися до цього заходу, а тому всі були надзвичайно задоволеними, що він успішно завершився.

Крок у майбутнє

Школа – це майстерня, де формується думка підрастаючого покоління, треба міцно тримати її в руках, якщо не хочеш випустити з рук майбутнє.

Людина народжується чистою, як білий аркуш паперу. На ньому згодом життя напише багато гарного й поганого. Але все одно ми повинні заповнювати простір на папері нашої душі, не зважаючи навіть на значні помилки.

Чи вдивлялись ви коли-небудь у рукописи видатних людей, справжніх майстрів? Коли так, ви обов'язково помітите безліч виправлень на шляху до створення шедеву. Так буває і в житті. Треба докласти неймовірних зусиль, щоб записи твоєї душі були варті поваги.

З дитинства батьки, бабусі, дідусі, розповідаючи нам казки або оповідання з життя, навчають бути добрими і лагідними. Стаючи дорослими, ми мусимо вирішувати для себе, як вчинити і як розпізнати добро і зло. За цими орієнтирами можна творити себе. Кожна людина повинна триматися в певних межах, і не має значення в яких саме. Головне те, щоб вони існували і усе життя зазнавало їхнього впливу. Ми повинні аналізувати себе і робити висновки. Треба змінювати те, що не узгоджується з особисто нашими принципами.

Відомий російський письменник М. Булгаков писав, що «рукописи не горять», але горять душі та, як відомо, із попелу неможливо нічого відтворити. Тому треба пам'ятати, що найголовніше в житті – зберегти свою цільність. Ані кар'єра, ані робота, ані добре ставлення людей не повинні підпорядковувати людину собі. Людина має бути живою внутрішньо, має не загубити себе в будь-яких життєвих обставинах – ось у чому полягає визначальний життєвий принцип кожного.